

JENNIFER L.
ARMENTROUT

CEA MAI ÎNTUNECATĂ

STEA

PRIMUL VOLUM AL SERIEI ORIGIN

Traducere din limba engleză de

CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

DACĂ MAMA AR FI AFLAT VREODATĂ CĂ STĂTEAM ÎN FAȚĂ la Foretoken, m-ar fi omorât. Adică, efectiv, pui un cadavru într-o groapă adâncă și întunecată, genul ăla de omor. Și mama mea chiar avea posibilitatea de a face asta.

Când trecea de la mami care făcea negrese în bucătărie la *colonelul* Sylvia Dasher, băga în mine frica de Dumnezeu și mai mult de atât.

Dar faptul că știam în ce belea aș fi intrat dacă aș fi fost prinsă nu mă oprise, evident, pentru că iată-mă aici, în mașina lui Heidi, aplicându-mi un alt strat de ruj cu o mână tremurătoare. Am retras rujul înapoi în tub și m-am uitat la picăturile mari de ploaie care bombardau parbrizul. Inima mea a început iar să se izbească de coaste, ca și cum ar fi fost hotărâtă să iasă din piept.

Nu-mi venea să cred că mă aflu acolo.

Era mai bine să stau acasă, să caut diverse chestii ca să le fac poze și să le postez pe Instagram. Cum ar fi sfeșnicele alea vintage, cu gri și alb, pe care le cumpărase mama. Ar fi arătat superb alături de pernuțele bleu și roz pe care le aveam în dormitorul meu. Pe scaunul șoferului, Heidi Stein a oftat din greu.

— Începi să ai îndoieli.

— Nu-u!

M-am uitat la rezultatul final în mica oglindă retrovizoare. Buzele mele erau atât de roșii, că zici că aș fi sărutat franțuzește o căpșună supercoaptă.

Frumos!

Și ochii mei căprui erau mult prea mari pentru fața mea rotundă și pistruiată. Arătam speriată, ca și cum urma ca peste douăzeci de minute să intru în clasă dezbrăcată.

— Ba da, Evie. Văd asta în cele cinci sute de straturi de ruj pe care ți le-ai aplicat.

Am strâns din ochi și m-am uitat la ea. Heidi părea absolut relaxată în rochia ei neagră fără bretele și cu machiajul negru din jurul ochilor. Avea machiajul ăla ochi de pisică, o chestie pe care n-aș fi putut s-o recreez fără să arat ca un raton bătut. Heidi însă făcuse o treabă uimitoare cu ochii mei înainte să plecăm de acasă, oferindu-le ceva fumuriu și misterios. Chiar mi se părea că arăt bine. În fine, cu excepția faptului că păream speriată, dar...

— E prea roșu? am întrebat-o eu. Arată rău?

— M-aș da la tine dacă mi-ar plăcea blondele.

A zâmbit când mi-am dat ochii peste cap.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

M-am uitat pe geam, la clădirea întunecată și fără ferestre, înghesuită între un butic și un magazin de trabucuri, acum închise. Mi s-a oprit respirația în gât.

Deasupra ușilor roșii scria FORETOKEN, cu vopsea neagră. M-am uitat mai atent. Gândindu-mă mai bine, numele clubului părea că este scris cu spray de vopsea pe cimentul cenușiu. Elegant!

Toată lumea de la liceul Centennial știa de Foretoken, un club care era plin în fiecare noapte, chiar și duminica, și era celebru pentru că permitea intrarea cu niște acte de identitate falsificate grosolan.

Iar Heidi și cu mine aveam clar șaptesprezece ani și sută la sută eram în posesia unor permise de conducere false ca naiba, despre care niciun om zdravăn la cap n-ar fi crezut că sunt reale.

— Pentru că mi-e teamă că n-o să te distrezi.

Heidi m-a lovit peste braț, ca să-mi atragă atenția.

— Că o să te sperii și o s-o suni pe Zoe. Și știi că nici pe April nu poți s-o suni ca să vină să te ia. Fata aia n-are voie să se apropie la mai mult de zece străzi de aici.

Am tras în piept un pic de aer, care a părut că nu se duce nicăieri.

— O să mă distrez. Jur! Doar că... n-am mai făcut asta niciodată.

— Ce n-ai mai făcut? Să te duci undeva unde n-ar trebui? Fiindcă știi că nu e adevărat.

A ridicat un deget, și unghia ei ziceai că fusese băgată în cerneală neagră.

— N-ai nicio problemă să pătrunzi prin efracție când e vorba să te cațări pe clădiri abandonate ca să faci fotografia.

— Asta e altceva.

Am pus rujul în micul portofel de la încheietura mâinii.

— Ești sigură că actele astea de identitate or să meargă?

Mi-a aruncat o privire iritată.

— Tu știi de câte ori am fost eu aici și n-am avut probleme? Da, știi. Dar tragi de timp.

Trăgeam de timp, absolut.

M-am uitat din nou pe geam și abia am putut să-mi rețin fiorul care înainta încet pe șira spinării. Pe strada pustie începuseră să se formeze băltoace și pe trotuare nu era nimeni. Era ca și cum, odată ce a apus soarele și Foretoken și-a deschis ușile, străzile s-au golit de oameni care dețin o oarecare doză de rațiune.

Foretoken mai era reputat și dintr-un motiv cu totul diferit de permiterea accesului pe bază de acte false.

Se știa că aici obișnuiesc să vină extraterestri.

Adică ființe chiar extraterestre, care veneau de la depărtări de trilioane de ani lumină. Își spuneau luxeni și arătau la fel ca noi – mă rog, o versiune mai bună față de cei mai mulți dintre noi. Osatura lor era de multe ori perfectă, pielea, fină ca mătasea,

și ochii lor aveau nuanțe pe care un om n-ar fi putut să le obțină fără lentile de contact.

Și nu toți veniseră cu gânduri pașnice.

Cu patru ani în urmă, fuseserăm invadați, invadați exact ca într-un film de la Hollywood, și fusese cât pe ce să pierdem războiul, să ne pierdem planeta în fața lor. N-o să uit niciodată statisticile care dominau știrile după ce televiziunile începuseră să emită din nou: trei la sută din populația lumii. Adică 220 de milioane de oameni pieriseră în război, iar tatăl meu fusese unul dintre ei.

Dar, în ultimii patru ani, luxenii care nu făcuseră parte din echipa Ucide Toți Oamenii și ne ajutaseră să ne luptăm cu semenii lor se integraseră încet în lumea noastră – la școală, la serviciu, în guvern și în armată. Acum erau peste tot. Cunoscusem o grămadă de luxeni, așa că nu îmi dădeam seama de ce mă speria așa de tare venirea aici.

Dar Foretoken nu era vreo școală sau vreo clădire de birouri, unde, de obicei, luxenii sunt minoritari și sunt monitorizați foarte atent. Aveam bănuiala înfiorătoare că în spatele acelor uși roșii oamenii sunt minoritari.

Heidi m-a înghiontit iar în braț.

— Nu trebuie să facem asta, dacă nu vrei.

M-am întors spre ea în scaun. O singură privire spre fața ei mi-a arătat că este sinceră. Era pregătită să întorcă mașina și să ne ducem înapoi, la ea acasă, dacă voiam eu. Probabil ne-am fi încheiat noaptea îndopându-ne cu brișele alea pe care mama ei le luase de la patiserie. Ne-am fi uitat la comedii romantice proaste rău până când am fi leșinat din cauza aportului de calorii ridicol de mare, și asta suna... plăcut.

Dar nu voiam s-o las în aer.

Venirea aici însemna foarte mult pentru Heidi. Aici putea să fie ea însăși, fără să-și mai bată capul cu cei care își bagă nasul în treburile ei, cu cine dansează, cu cine vorbește, dacă e băiat sau fată.

Există un motiv pentru care luxenii se simțeau confortabil aici. La Foretoken, toată lumea era primită cu brațele deschise,

indiferent de orientarea sexuală, gen, rasă sau... *specie*. Nu era un local exclusiv pentru oameni, ceea ce în zilele noastre era o raritate la nivelul localurilor private.

Seara asta avea însă ceva special. Heidi vorbea cu o fată, și voia s-o cunosc și eu. Și eu voiam s-o cunosc, așa că era cazul să nu mă mai port ca o tâmpită care nu mai fusese în viața ei la club.

Sigur puteam să o fac.

I-am zâmbit și am înghiontit-o și eu.

— Nu. Sunt OK. Mă prostesc doar.

Ea s-a uitat la mine un moment, atentă.

— Sigur?

— Da.

Am dat din cap, pentru un plus de emfază.

— Hai s-o facem!

A mai trecut un moment, după care Heidi a zâmbit larg. S-a aplecat spre mine și m-a îmbrățișat.

— Ești cea mai tare!

M-a strâns tare, făcându-mă să râd.

— Serios.

— Știu.

Am bătut-o ușurel pe braț.

— Eu sunt *groaza* din cuvântul *grozav*.

A pufnit în răs în urechea mea.

— Ești așa de ciudată!

— Ți-am zis că sunt.

M-am desprins din îmbrățișare și am pus mâna pe portieră înainte să-mi pierd curajul.

— Ești gata?

— Dap, a ciripit ea.

Am coborât din mașină și imediat am scos un țipăt, când am simțit ploaia rece pe brațele mele goale. Am trântit portiera și am luat-o la fugă pe strada întunecată, formând cu mâinile un scut firav deasupra părului. Pierdusem prea mult timp ondulându-mi bucele lungi ca să mi le strice ploaia.

Apa sălta peste pantofii mei cu toc înalt și, când am sărit pe trotuar, m-am mirat că nu am alunecat și n-am căzut cu nasul de asfalt.

Heidi era chiar în spatele meu și râdea când a intrat repede sub copertina clubului, scuturându-și stropii de apă din părul roșu, bine întins.

— Băga-mi-aș, ploaia asta e așa de rece! am găfâit eu.

Aveai impresia că e mai degrabă o ploaie de octombrie decât una de început de septembrie.

— Nu mi se scurge machiajul precum gagicilor din filmele horror care urmează să fie omorâte, nu? m-a întrebat ea, întinzând mâna spre ușă.

Am râs și am tras puțin de tivul rochiei mele albastre cu bretele, pe sub care în mod normal o port cu colanți. O mișcare greșită și toată lumea ar vedea craniul de pe chiloțelul meu.

— Nu. Toate sunt unde trebuie.

— Perfect!

A tras de ușa masivă cu un icnet.

Lumina violetă s-a revărsat afară, împreună cu bubuitul puternic al muzicii. A apărut un mic hol care ducea spre o altă ușă, de data asta mov-închis, dar între noi și ușa aia era un bărbat care stătea pe un scaun.

Un bărbat uriaș.

Un bărbat gigantic și chel, cu o salopetă de blugi pe sub care nu avea absolut nimic. Toată fața îi sclipea de piercinguri – în sprâncene, sub ochi și în buze. Un șurub îi trecea direct prin sept.

Am făcut ochii mari. Doamne, Dumnezeuule...

— Salut, domnule Clyde! a zis zâmbind Heidi, absolut netulburată.

— Ciao!

S-a uitat de la ea la mine. A lăsat capul într-o parte și pleoapele i s-au mai apropiat puțin. Nu era de bine.

— Actele!

Nu am îndrăznit să zâmbesc când am scos actul din mica fantă a portofelului de la mână. Dacă i-aș fi zâmbit, sigur aș fi arătat

ca una de șaptesprezece ani care e gata să facă pe ea. Așa că nici măcar n-am clipit.

Clyde a aruncat o privire spre acte, după care ne-a făcut semn cu capul spre ușa mov. M-am uitat repede la Heidi și ea mi-a făcut cu ochiul.

Pe bune? Doar atât a făcut?

O parte din încordarea gâtului și a umerilor s-a risipit când am băgat la loc actul înapoi în portofel. Ei, a fost extraordinar de ușor! Ar trebui să fac asta mai des.

— Mersi!

Heidi l-a bătut ușurel pe umărul mare și solid când a pornit spre ușă. Eu încă mai stăteam în fața lui, ca o idioată.

— Mmm-mulțumesc!

Clyde a ridicat o sprânceană și m-a fixat cu o privire care m-a făcut să regret imediat că am căscat gura.

Heidi s-a întors, m-a luat de mână și m-a tras după ea, deschizând cea de-a doua ușă. M-am întors și toate simțurile mele au fost instantaneu copleșite de, în fine, *de tot*.

Bateriile bubuiau în boxele așezate în toate colțurile unei săli mari. Ritmul era alert, versurile, neinteligibile, și o lumină albă țâșnea din tavan, luminând câteva secunde ringul de dans, după care îl arunca iar în beznă.

Erau oameni peste tot, unii stăteau la niște mese înalte și rotunde, alții stăteau trântiți pe niște canapele și fotolii imense din separeuri. În mijlocul sălii era o înghesuială de trupuri care se unduiau și se agitau cu mâinile în sus și cu părul fluturând. În fața mulțimii de dansatori se afla o scenă în formă de potcoavă. Marginea scenei era luminată de niște becuri care se aprindeau și se stingeau, iar dansatorii de pe scenă îi îmboldeau pe cei de jos să danseze cu strigătele și șoldurile lor.

— Clubul ăsta e tare de tot, nu?

M-a luat de braț. Eu mă uitam cu ochii mari când la unul, când la altul, în timp ce mirosurile de parfumuri și de apă de colonie se amestecau.

— Da.

— Vreau să ajung pe scena aia rău de tot!

Heidi a zâmbit când am făcut ochii mari.

— E obiectivul meu pentru seara asta.

— Ei, întotdeauna e bine să ai un obiectiv, i-am replicat eu sec.

Dar nu poți să urci acolo, pur și simplu?

Ea ridicat din sprâncene și a râs.

— Nu. Trebuie să fii *invitat* acolo.

— De către cine? De către Dumnezeu?

A pufnit.

— Ceva de genul...

A început să chițâie brusc.

— Uite-o!

— Unde?

Am scanat cu privirea mulțimea, curioasă s-o văd pe fată.

Heidi s-a așezat lângă mine și m-a întors odată cu ea spre una dintre firidele întunecate din spatele meselor.

— *Acolo.*

Flacăra blândă a lumânărilor lumina separeul, făcând zona să strălucească. Aveam dubii că lumânările nu sunt periculoase într-un bar, dar ce știam eu? Erau acolo alte fotolii supradimensionate care înconjurau o canapea roșie de catifea, în ape cu tighele aurii, ce părea veche. Două fotolii erau ocupate. Eu vedeam doar profilurile. Unul era un tip blond care se uita în jos, la telefon. Avea fălcile încleștate, ca și cum încerca să spargă o nucă între măsele.

În fața lui se afla un alt tip, cu o creastă șocant de albastră, o nuanță ca a pielii ștrumfilor. Ținea capul pe spate și, cu toate că nu îl auzeam, îmi dădeam seama că râde cu un râs din ăla profund. Privirea mi-a alunecat spre stânga lui.

Atunci am văzut-o.

Doamne, Dumnezeule, fata era superbă!

Era mai înaltă cu cel puțin un cap ca mine și ca Heidi și avea cea mai tare tunsoare din lume. Într-o parte era rasă, și în partea cealaltă avea părul până la umăr, scoțându-i în evidență osatura perfectă a feței. Eram așa de invidioasă pentru tunsoarea aia, fiindcă eu n-aș fi avut nici curajul și nici fața să mă tund vreodată așa!

Părea cam plictisită, cum se uita așa la ringul de dans. Am vrut să mă întorc spre Heidi, dar în fața fetei a apărut un tip înalt, care s-a așezat pe canapea.

Era un bărbat cu părul blond-nisipiu, tuns scurt. Tunsoarea lui te ducea cu gândul la tipii din armată. Din cât vedeam eu din profilul lui, părea să fie mai mare ca noi. Poate vreo douăzeci și ceva de ani? Ceva mai mult? Nu părea chiar fericit. Buzele lui se mișcau cu un kilometru pe minut. Mi-am îndreptat privirea spre cel lângă care se așezase.

Am deschis buzele, inspirând încet.

Reacția asta era curioasă și jenantă. Într-un fel, parcă îmi venea să-mi dau palme, dar în apărarea mea, tipul era uluitor, având genul ăla de frumusețe care la prima vedere nici nu ți se pare reală.

Claia de păr șaten dezordonat îi cădea pe frunte în bucle și cârlionți. Până și din locul unde stăteam eu îmi dădeam seama că fața lui nu are vreun unghi mai prost, genul de față care nu are nevoie de filtre. Pomeții imposibil de înalți și de lați erau completați de o bărbie pătrată, dură. Gura lui era o adevărată operă de artă, plină și cu un colț ridicat, alcătuint un rânjet cu adevărat impresionant, în timp ce îl privea pe bărbatul de alături. Eram prea departe ca să-i văd ochii, dar îmi imaginam că sunt la fel de fascinanți ca restul.

Însă atracția lui depășea nivelul fizic.

Puterea și autoritatea radiau dinspre el și îmi stârneau un fior ciudat pe șira spinării. Nimic din hainele cu care era îmbrăcat nu ieșea în evidență. Niște blugi negri și un tricou gri, pe care scria ceva. Poate era felul în care stătea, cu picioarele desfăcute și cu un braț aruncat pe spătarul canapelei. Poziția aceea lejeră și leneșă părea arogantă și, cumva, înșelătoare. Ai fi zis că mai are câteva secunde și adoarme, chiar dacă bărbatul de lângă el gesticula tot mai energic, însă felul în care bătea cu degetele în tighelul auriu îți dădea impresia clară că în orice moment ar putea să treacă la acțiune.

— O vezi? m-a întrebat Heidi, făcându-mă să tresar.

Dumnezeule, uitasem deja că Heidi e acolo sau ceva de genul? Da, ceea ce însemna că trebuie să mă adun. Tipul era tare de tot, dar, să fim serioși! Pentru Heidi venisem aici.

Mi-am dezlipit privirea de la tip și am dat din cap. Niciunul dintre oamenii ăștia, cu excepția blondului și a tipului care tocmai se așezase, nu părea să fie destul de vârstnic ca să aibă ce căuta aici. Pe de altă parte, nici noi nu eram.

— Ea e?

— Da. Ea e Emery.

M-a strâns de braț.

— Ce crezi?

— E foarte frumoasă!

M-am uitat la Heidi.

— Vrei să te duci să vorbești cu ea?

— Nu știu. Cred că o s-o las să vină ea la mine.

— Serios?

Heidi a dat din cap și și-a strâns buza de jos între dinți.

— Ultimele trei dăți am abordat-o eu. Cred că de data asta o las să vină ea la mine. Adică să văd dacă există sau nu interes din ambele părți.

Am ridicat sprâncenele, uitându-mă la prietena mea. Heidi nu era nici timidă, nici răbdătoare și nici emotivă. Asta putea însemna un singur lucru. Mi-am împreunat mâinile.

— Te-a prins tare, așa-i?

— Îmi place, a spus Heidi după un moment, afișând un mic zâmbet. Vreau doar să mă asigur că mă place și ea, a adăugat apoi, ridicând dintr-un umăr. Am vorbit un pic și am dansat, dar nu mi-a cerut numărul de telefon și nici nu mi-a propus să ne întâlnim în altă parte.

— Tu i-ai cerut numărul?

— Nu.

— O să i-l ceri?

— Să sperăm că face ea mișcarea asta.

A expirat zgomotos.

— Mă comport prosteste. Trebuia să i-l cer și gata.

— Nu te comporti prosteste. Și eu aș fi făcut la fel, dar cred că măcar în seara asta ar trebui să i-l ceri. *Ăsta* ar trebui să fie obiectivul tău.

— E adevărat, a spus ea cu fruntea încrățită. Dar scena aia...

— Termină odată cu scena! am râs eu.

Adevărul era că nu eram eu cea mai potrivită persoană să dau sfaturi despre relații. Nu fusesem implicată decât o dată într-o relație relativ serioasă, iar relația cu Brandon durase uluitoarea perioadă de trei luni și se încheiase chiar înainte de venirea verii.

M-am despărțit de el printr-un mesaj.

Dap.

Eu eram asta.

Oricând de îngrozitor era să recunosc chiar și în sinea mea, începusem relația cu Brandon doar pentru că toate prietenele mele erau cuplate și, mă rog, presiunea turmei e ceva dat năibii și voiam să simt și eu ce tot spuneau ele când scriau ceva pe rețelele de socializare sau când postau fotografiile. Voiam să fiu... Voiam să știu ce simți atunci când se întâmplă asta. Voiam să mă îndrăgostesc.

Și tot ce-am reușit a fost să mor de plictiseală.

Am inspirat ușor și privirea mea s-a îndreptat din nou spre canapeaua pe care stătea tipul cu părul de bronz, ciufulit rău. Părea cam de vârsta mea. Poate cu un an, doi mai mare. Instinctul mi-a spus că nimic n-ar fi plictisitor cu el.

— Cine... cine e ăla?

Heidi părea că știe la cine mă refer fără să i-l arăt.

— Îl cheamă Luc.

— Luc și atât?

— Dap.

— Fără nume de familie?

Ea a râs și m-a întors cu spatele la ei.

— N-am auzit niciodată numele lui de familie. E doar Luc, dar îl vezi pe tipul blond, care pare la fel de prietenos precum un porc spinos turbat?

— Cel care se uită în telefon?

Am zâmbit, pentru că mi s-a părut o descriere bună. Începuse să meargă pe lângă ringul de dans și mă trăgea și pe mine după ea.

— E luxen.

— A!

Am rezistat tentației de-a mă uita peste umăr să văd dacă are brățară metalică la mână. Nu o observasem când îl văzusem cu telefonul în mână.

Brățara era cunoscută drept Dezactivator, o formă de tehnologie care neutraliza talentele nepământești ale luxenilor și care derivau din ceea ce ei numeau Sursa. *Sursa*. Tot mi se părea că sună a ficțiune pură, dar era real și avea potențial mortal. Dacă încercau să o facă pe luxenii cu cineva, Dezactivatorul îi împiedica, eliberând niște electroșocuri asemănătoare cu cele ale pistolului Taser. Dacă pentru nimeni nu era plăcut așa ceva, pentru luxeni era deosebit de dureros și de chinuitor.

Ca să nu mai spun că toate spațiile publice erau astfel concepute pentru a stinge imediat orice incident în care să fie implicați luxenii. Metalul lucios, roșu cu negru, care se găsea deasupra fiecărei uși, și punctișoarele din tavanele majorității clădirilor erau un soi de arme cu aerosoli care nu aveau efect asupra oamenilor.

Asupra luxenilor?

Ceața aia dispersată de ele se pare că le provoacă dureri deosebite. Eu nu am văzut niciodată așa ceva – din fericire –, dar mama a văzut. Mi-a spus că a fost una dintre cele mai urâte chestii la care a asistat vreodată.

Mă îndoiam că Foretoken are instalată vreo armă de genul ăsta.

Fiindcă eram băgăcioasă, am întreat:

— Luc e luxen?

— Probabil. N-am fost niciodată destul de aproape de el ca să fiu sigură, dar presupun că e.

Culoarea ochilor era cea care îi dădea de gol, precum și Dezactivatorul. Toți luxenii luați în evidențe trebuiau să-l poarte.

Ne-am oprit lângă scenă, iar Heidi mi-a dat drumul la braț.

— Iar tipul cu păr albastru? El e sigur om. Mi se pare că îl cheamă Kent sau Ken.

— Tare! am murmurat eu, ținându-mă cu un braț de mijloc, iar portofelul de la mână a fluturat.

— Și Emery?

Heidi s-a uitat peste umărul meu la ea. Relațiile gen distracție și făcut de cap între oameni și luxeni erau ilegale. Nimeni nu putea să împiedice un om și un luxen să fie împreună, dar cei doi nu se puteau căsători și, dacă relația lor era raportată, puteau plăti amenzi usturătoare.

— E om, a răspuns Heidi.

Sincer, pe mine nu mă interesa dacă un luxen și un om voiau să-și facă nițel de cap. Nu că m-ar fi afectat pe mine în vreun fel sau că era treaba mea, dar tot m-am simțit ușurată. Mă bucuram că Heidi nu voia să se implice într-o relație pe care ar fi trebuit s-o ascundă, ba ar mai fi și riscat să plătească niște mii de dolari sau să facă și închisoare, dacă nu putea să plătească. Heidi împlinea în curând optsprezece ani. Responsabilitatea plătirii unei amenzi ridicol de mari n-ar fi căzut în spinarea familiei ei.

M-am uitat iar la scenă și am remarcat-o pe fata care dansa cel mai aproape de noi.

— Uau! E superbă!

Heidi mi-a urmărit privirea și a dat din cap. Fata era mai mare ca noi și avea capul acoperit de păr blond, strălucitor. Se învârtea și se răsucea cu mișcări ca de șarpe.

Cu brațele în aer, cu mâinile împreunate, fata se rotea și pielea ei... se ștergea și își pierdea conturul, ca și cum urma să dispară chiar în fața noastră.

Luxen.

Fata era clar din echipa de dincolo. Luxenii aveau abilitatea asta nebunească de a asimila ADN-ul nostru și de a arăta așa, ca oamenii, dar nu asta era înfățișarea lor reală. Când se aflau în forma lor reală, străluceau ca un bec cu o groază de wați. Nicio dată nu am văzut ce e sub toată lumina aia puternică, dar mama mi-a zis că pielea lor e aproape translucidă. Cam ca la meduze.

Heidi mi-a zâmbit.

— Eu mă duc să dansez. Vii și tu?

Am ezitat, uitându-mă la mulțimea de oameni. Chiar îmi plăcea să dansez, în intimitatea dormitorului meu, unde îmi permiteam să arat ca o păpușă Muppet dezarticulată.

— Mă duc întâi să-mi iau o apă.

A îndreptat un deget spre mine.

— Să faci bine să vii!

Poate că da, dar nu chiar acum. M-am retras, uitându-mă la ea cum dispărea în masa de corpuri unduitoare, după care m-am întors și am pornit pe lângă scenă. Mi-am făcut loc până la bar, strecurându-mă printre două scaune ocupate. Barmanul era în celălalt capăt și habar n-aveam cum să-i atrag atenția. Să ridic mâna și să o flutur cum faci când vrei să oprești un taxi? Nu prea cred. Ar fi caraghios. Dar salutul cu trei degete din *Jocurile foamei*? Tocmai văzusem filmele la televizor săptămână trecută. Se difuzase un maraton cu toate cele patru filme și credeam că aș reuși s-o fac. *Mă ofer voluntar pentru un pahar cu apă*¹.

Din fericire, barmanul începea să se apropie încet de locul unde stăteam. Mi-am deschis portofelul de la încheietură și am apăsat ecranul telefonului. Aveam un mesaj de la Zoe, pe care nu-l văzusem. Un apel pierdut de la April și...

Am simțit o senzație ciudată în ceafă. Era ca o respirație fără aer. A coborât pe șira spinării, ridicându-mi toate firișoarele de păr de pe corp. Era ca și cum...

Ca și cum cineva stătea chiar în spatele meu.

Am tras fermoarul poșetuței minuscule și m-am uitat peste umăr, așteptându-mă pe jumătate să dau nas în nas cu cineva, dar nu era nimeni acolo. Cel puțin nu sinistru de aproape sau ceva de genul. M-am uitat printre oameni. Era enorm de multă lume, dar nu părea să-mi acorde cineva mie atenție. Senzația devenea însă tot mai intensă.

¹ Trimitere la replica lui Katniss Everdeen, personajul principal din seria *Jocurile foamei*, când se oferă voluntar în locul surorii ei mai mici pentru a participa la întrecerile mortale dintre districte (n. red.).

Am înghițit în sec când privirea mi s-a îndreptat spre separeul acela.

Tipul care venise să se așeze nu mai era acolo, dar tipul mare cu salopeta – domnul Clyde – era înăuntru. Stătea aplecat peste canapeaua aia cu aspect antic și vorbea cu Luc, iar Luc – o, Doamne! – se uita direct la mine. Anxietatea mea a explodat și mi-a invadat sistemul ca o buruiană otrăvitoare.

Oare Clyde își dăduse seama că actele noastre sunt false?

OK. Stați o secundă! Trebuia să-și fi dat seama din clipa în care veniserăm că avem acte false, și chiar dacă avea acum o problemă cu actele, de ce trebuia să-i raporteze lui Luc? Eram ridicol de paranoică...

— Ciao! Vrei ceva de băut?

M-am întors din nou spre bar și am dat din cap agitată. Barmanul era luxen. Ochii ăia așa de verzi sigur nu făceau parte din paleta coloristică omenească. Privirea mi-a coborât un pic. Brățara de argint era prinsă de încheietura mâinii.

— Doar, ăăă, apă.

— Imediat.

A luat un pahar de plastic și l-a umplut cu apă dintr-o sticlă, după care a pus în el un pai transparent.

— Gratis.

— Mersi!

Am luat paharul și m-am întors încet. Ce să fac? Ce să fac?

Sorbind din pahar, m-am plimbat pe lângă scenă și m-am oprit lângă un stâlp peste care părea că vomitase sclipici un unicorn. M-am înălțat pe vârfuri și am scanat mulțimea cu privirea până am văzut-o pe Heidi.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe față. Nu era singură. Emery venise la ea și se uita la Heidi cum mă uit eu de obicei la taco.

Asta voiam să mi se întâmple și mie la un moment dat: să se uite cineva la mine cum mă uit eu la taco.

Heidi stătea cu spatele la mine și a început să-și legene umezii când Emery a luat-o de mijloc. Nu aveam de gând să le stric mica petrecere dansantă. O să aștept până termină. Până atunci,

trebuia să fac tot posibilul să nu mă mai gândesc cum arăt dând târcoale ringului de dans. Știam că probabil arăt stupid. Poate și nițel sinistru. Am mai luat o gură de apă. Să stau acolo toată noaptea nu era o soluție viabilă...

— Evie?

M-am întors când am auzit o voce vag familiară. Am rămas șocată. În spatele meu era o fată de la școală. Anul trecut avuseserăm ore împreună. Engleză.

— Colleen?

Ea a zâmbit, înclinând capul. Pomeții îi străluceau. Avea și ea machiajul ăla fumuriu, ca și mine.

— Ce Dumnezeu faci aici?

Am ridicat dintr-un umăr.

— Stau și eu pe aici. Tu?

— Cu niște prieteni.

S-a încruntat și și-a dat câteva șuvițe de păr blond după ureche.

— Nu știam că obișnuiești să vii aici.

— Mmm, e prima dată.

Am luat o gură de apă și m-am uitat peste umăr. Nu o cunoșteam prea bine pe Colleen, așa că nu știam dacă face asta în fiecare weekend sau și pentru ea era prima dată.

— Vii des aici?

— Câteodată.

Și-a netezit ușor rochia. Era un albastru ceva mai deschis ca a mea și nu avea bretele.

— Nu știam că îți place să vii...

Și-a îndreptat brusc privirea spre ringul de dans și obraji ei îmbujorați și-au intensificat culoarea. M-am gândit că o strigase cineva.

— Trebuie să plec. Mai stai?

Am dat din cap; nu aveam idee cât o să mai stau.

— Mișto!

A început să se îndepărteze, zâmbind.

— Vorbim mai târziu. OK?

— OK.

Mi-am fluturat degetele spre ea și am urmărit-o cum se întoarce și se strecoară printre trupurile agitate, pe lângă ringul de dans. Știam că vin aici copii de la școala mea, dar cred că nu mă așteptam să și văd pe cineva, ceea ce e stupid...

O mână mi-a aterizat pe umăr. Am tresărit speriată, iar apa mi-a sărit pe mâini și mi-a udat partea din față a rochiei. M-am smucit în față, ca să scap de strânsoare, și m-am întors, gata să-l pocnesc în gât pe cel care pusese mâna pe mine, așa cum mă învățase mama. Am înlemnit și mi s-a strâns stomacul când m-am trezit uitându-mă la fața plină de piercinguri a domnului Clyde.

A, asta nu era de bine.

— Bună? am spus eu cu voce slabă.

— Trebuie să vii cu mine.

Mâna de pe umărul meu s-a făcut și mai grea.

— Acum!

CAPITOLUL 2

AM SIMȚIT UN GOL ÎN STOMAC ȘI M-AM UITAT LA STĂLPUL sclipicios, ca și cum ar fi putut să mă ajute cu ceva.
— Ăăă, de ce?

Ochii lui negri au privit în ai mei, și eu nu am putut să mă concentrez decât pe diamantul de sub ochi. Trebuie să fi fost un piercing foarte dureros. Nu a spus nimic când m-a apucat de braț cu o mână carnoasă și m-a răsucit. M-a cuprins panica uitându-mă spre ringul de dans, fără să o pot zări pe Heidi sau pe Emery în grămada aia de dansatori.

Cu inima bubuindu-mi în piept, îmi țineam strâns apa în timp ce Clyde mă lua de lângă stâlpul cel frumos. Mi-au luat foc obrazii când am văzut cum se uită câțiva oameni de la mese. O fată mai mare ca mine a rânjit și a clătinat din cap, ducând la gură un pahar în care era o băutură chihlimbarie.

Era *atât* de jenant!

Urma să fiu dată afară. Fix norocul meu! Asta însemna că trebuie să-i dau mesaj lui Zoe sau altcuiva să vină să mă ia, pentru că nu aveam de gând să-i stric seara lui Heidi. Nu acum, când Emery o abordase. Aveam să...

Clyde nu mă ducea spre ieșirea din club.

A făcut brusc la stânga, trăgându-mă după el. Mi-am simțit inima bătând până în degetele strânse în pantofi când mi-am dat seama unde mă duce. La separeul semiîntunecat... la canapea.

Trântit în aceeași poziție lenevoasă ca mai înainte și tot bătând darabana cu degetele acelea lungi și subțiri, era Luc. Și-a arcuit buzele în sus când m-a văzut.

Mi s-a tăiat respirația din cauza șocului. În mod normal aș fi fost relativ încântată să stau de vorbă cu un tip extraordinar de sexy – mai ales cu un tip care, *uau!*, avea niște gene negre așa de dese –, dar toată situația asta era anormală.

Nu eram genul de fată care se lasă agățată într-un club și pe urmă este escortată la un rezident sexos de către un individ care pare că face parte din WWE, ca să aibă cu el o discuție între patru ochi. Nu mă dădeam în vânt după asta. Eu eram pur și simplu întruchiparea celor trei „N”.

Viață normală.

Față normală.

Corp normal.

Și chestia asta care se întâmpla acum *nu* era normală.

— Ce se întâm...

M-am oprit când Clyde m-a condus pe lângă luxenul blond, care și *acum* se uita în telefon, spre un capăt al canapelei. Mi-a lăsat brațul stâng și mi-a pus iar mâna pe umăr.

— Stai jos! mi-a cerut Luc, și cuvintele alea au fost spuse cu o voce care probabil lasă în urmă un șir de decizii proaste.

Am stat.

Nu că aș fi avut de ales. Clyde m-a împins să mă așez, după care a plecat împingând oamenii și dându-i la o parte ca un bulldozer uman.

Cu pulsul accelerat haotic, m-am uitat în direcția în care dispăruse Clyde, dar eram perfect conștientă de prezența băiatului care stătea la o jumătate de metru de mine. Îmi tremura mâna și, când am inspirat adânc, am simțit peste izul amărui al alcoolului un miros de pin și de săpun. De la el venea? Mirosul de pin și de săpun? Dacă da, atunci mirosea uimitor.

Nu cumva... îl *miroseam*?

Ce era în neregulă cu mine?

— Poți să te uiți după Clyde cât vrei, dar oricât de mult ți-ai dori, n-o să-l poți aduce înapoi, m-a sfătuit Luc. Dar dacă îți pui în minte dorința asta și funcționează, înseamnă că deții o magie neagră grozavă.

Nu aveam idee ce să răspund la asta. Creierul meu se golise de cuvinte. Paharul de plastic a scârțâit în mâna mea când muzica s-a oprit pentru o secundă. Câțiva oameni de pe ringul de dans s-au oprit, respirând precipitat. După care a început un bu-buit constantă de tobe și cei de pe ringul de dans au luat-o razna.

Am făcut ochii mari când am văzut pumnii care se agitau în aer și dansatorii de pe scenă care s-au lăsat în genunchi și au bătut cu palmele în podea. Strigătele deveneau tot mai puternice, într-un crescendo care se armoniza cu tobele. Vocile au crescut în volum, urlând versurile melodiei care îmi făcea pielea de găină pe brațe.

Departa de durere, de adevăr și de alegeri...

M-am înfiorat. Ceva din toate astea – melodia, cântatul și chiotele dansatorilor – îmi era familiar. Am avut senzația ciudată de déjà-vu și m-am încruntat. Nu recunoșteam melodia, dar senzația aia tulburătoare tot persista în capul meu.

— Îți place melodia? m-a întrebat el.

Am întors încet capul spre el. Zâmbetul lui era unul de lup și mă neliniștea la maximum. Am ridicat privirea. Aerul pe care îl înghițisem mi-a ieșit tot din plămâni.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze și s-a uitat la mine ca și cum... nu știu. Avea chiar o expresie de uimire pe fața aceea fascinantă, dar...

Ochii lui!

Nu mai văzusem niciodată astfel de ochi. Erau de culoarea ametistului, un violet aprins, sclipitor, și linia neagră din jurul pupilei era neregulată, ba chiar ștearsă. Erau niște ochi cu adevărat superbi, dar...

Bănuiala lui Heidi fusese corectă.

— Ești luxen.

Blondul care se uita în telefon a pufnit.

Luc a lăsat capul pe umăr și expresia aceea curioasă i s-a șters de pe față.

— Nu sunt luxen.

Mda, o să spun că e vrăjeală totală. Oamenii nu au așa ochi decât dacă își pun lentile de contact. Privirea mi-a fugit la mâna care se odihnea pe coapsa lui. Avea o brățară de piele, cu un soi de piatră curioasă la mijloc. O piatră ovală, alcătuită dintr-un adevărat caleidoscop de culori lăptoase. Ce purta el nu era Dezactivatorul care îi împiedica pe luxeni să omoare jumătate din oamenii din club în mai puțin de zece secunde.

— Deci ești om și ai niște lentile de contact ciudate?

— Nup.

A ridicat dintr-un umăr, plictisit. De ce ar nega că e luxen? Înainte să îi pun întrebarea, a vorbit el:

— Te simți bine aici?

— Ăăă, da... cred că da.

Și-a mușcat buza plină de jos, distrăgându-mi atenția. Dumnezeule, alea erau buze perfect sărutabile! Nu că mă gândeam să-l sărut sau ceva; era o pură observație clinică pe care ar fi făcut-o oricine în situația mea.

— Nu pari prea convinsă. De fapt, s-ar zice că ai prefera să fii oriunde în altă parte, a continuat el, și genele alea dese s-au lăsat iar în jos. Deci, ce cauți aici?

Întrebarea lui m-a făcut să tresar.

— Prietena ta vine des aici. Se integrează. Se distrează. Tu n-ai venit niciodată.

Genele alea s-au ridicat și s-a uitat drept în ochii mei.

— Și aș fi știut dacă ai fi venit.

Am înțepenit. De unde Dumnezeu știa că vin pentru prima oară aici? Probabil erau cel puțin o sută de persoane acolo, și toate seamănau între ele.

— Stai singură lângă ringul de dans. Nu pari să te distrezi și...

Și-a coborât privirea, oprindu-se pe partea din față a rochiei mele. Fără să mă uit, știam că studiază pata de apă.

— Nu te potrivești aici.

OK. Uau! Asta a fost fără menajamente și în sfârșit mi-am găsit vocea:

— E prima oară când vin aici...

— Știam deja asta. A făcut o pauză, apoi a continuat: Evident. Abia am spus-o.

Iritarea mi-a alungat neliniștea și confuzia. Luxen sau nu, nu știam cine se crede tipul ăsta. Era grosolan, iar eu nu aveam de gând să stau aici și să-i permit să-mi vorbească așa.

— Scuză-mă! Îmi mai spui o dată cine ești tu?

Zâmbetul acela cu o jumătate de gură s-a lungit cu încă doi centimetri.

— Numele meu e Luc.

Numele ăsta trebuia să dețină răspunsurile universului?

— Și?

— Și vreau să știu de ce ai venit aici.

Frustrarea mă făcea să simt furnicăături pe piele.

— Ești cel care întâmpină oficial oaspeții sau ceva de genul?

— Ceva de genul.

Și-a pus piciorul încălțat cu bocanc pe masa pătrată de sticlă din fața lui și s-a aplecat spre mine. Distanța dintre noi s-a evaporat. S-a uitat în ochii mei și mi-a susținut privirea.

— O să fiu direct.

Am hohotit sec.

— Până acum n-ai fost direct?

Mi-a ignorat comentariul și nu și-a mutat privirea nici măcar o secundă.

— N-ar trebui să fii aici. Cum ar fi, dintre toate locurile în care ai putea să fii, ăsta e ultimul. Nu-i așa, Grayson?

— Mai mult decât așa, a răspuns luxenul blond.

Mi-a explodat ceva fierbinte în piept, care îmi ardea gâtul. Am inspirat adânc și m-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră, cu toate că ceea ce îmi spusese mă durea, din motive care

n-ar trebui să existe. Nu conta că e om sau nu, sau că nu-l mai văzusem niciodată pe tipul ăsta și că probabil nici n-aveam să-l mai văd vreodată din clipa în care voi pleca din clubul ăsta stupid. Dar să-ți spună cineva că nu te potrivești undeva nu-ți pică bine. Niciodată.

În niciun caz nu aveam de gând să-i permit lui, o persoană absolut străină – un *extraterestru* –, să mă enerveze. Până la urmă era un nesimțit și nu aveam de gând să-i permit să mă jig-nească. În niciun caz.

I-am susținut privirea și am încercat să invoc ceva din mama – din mama cea înfiorătoare.

— N-am știut că am nevoie de permisiunea ta ca să fiu aici, *Luc*.

— Ei, a spus el tărăgănat, încordându-și umerii lați, acum știi.

M-am tras puțin înapoi.

— Tu vorbești serios? Mi-a scăpat un hohot de râs uluit și apoi am adăugat: Nu deții tu clubul ăsta. Ești doar un...

M-am oprit înainte să spun ceva incredibil de stupid.

— Ești doar un tip ca oricare altul.

El și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ei, știi că nu asta ai vrut să spui și nici măcar nu asta gândești.

Degetele lui băteau în spătarul canapelei, iar mie îmi venea să mă întind și să le plesnesc.

— Spune-mi cine sunt eu, de fapt! *Abia* aștept să aud!

— Nu contează.

Mi-am aruncat privirea spre ringul de dans, fără să o pot vedea pe Heidi, pentru că acum mulțimea părea că se triplase brusc. La naiba!

— Am venit cu prietena mea. Atât. N-are nicio legătură cu tine.

— Totul are legătură cu mine.

Am clipit o dată și încă o dată, așteptându-mă ca el să râdă, dar nu a râs. Mi-am dat seama că întâlнисem oficial cea mai arogantă ființă de pe planetă.

— Apropo, nu stai cu prietena ta. Așa cum am precizat mai devreme, stăteai lângă ringul de dans... pur și simplu stăteai acolo, singură.

Ochii lui stranii mi-au studiat fața cu atâta intensitate, încât au început să-mi ardă urechile.

— Asta faci de obicei când ieși cu prietena ta? Stai singură și bei apă?

Gura mi s-a mișcat, dar n-a ieșit niciun cuvânt. Era cel mai ostil individ pe care îl întâlnisem vreodată.

Unul dintre colțurile gurii i s-a ridicat și mai mult.

— Nici măcar nu ești suficient de mare ca să fii aici.

Eram gata să pun pariu că nici el nu era.

— Sunt destul de mare.

— Pe bune?

— Amicul tău mare și vânjos mi-a verificat actele și m-a lăsat să intru. Întreabă-l.

Pieptul i s-a umflat. Umerii lui lați au întins bumbacul uzat și cenușiu. Pe tricoul lui scria FĂRĂ LAME CU DRAME. Era o minciună. Băiatul ăsta juca fix în lame cu drame.

— Arată-mi actele tale!

M-am strâmbat.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă ești un individ oarecare dintr-un club. Nu o să-ți arăt actele mele.

Privirea i-a revenit la mine. Pe toată fața lui fascinantă se vedea provocarea.

— Sau poate nu vrei să mi le arăți pentru că ar dovedi că nu ai douăzeci și unu de ani.

Nu am spus nimic.

A ridicat o sprânceană.

— Sau pentru că tu crezi că sunt luxen?

— Ei, *asta* pare să fie adevărata problemă, a intervenit Grayson, și atunci m-am uitat la el.

În sfârșit lăsase telefonul jos. Din păcate.

— De-asta probabil se și simte așa de stingherită. Pun pariu că e genul ăla de oameni!

— Genul ăla de oameni? am repetat.

Ochii lui ultraalbaștri s-au îndreptat spre mine.

— Genul de oameni speriați de luxeni.

Am clătinat din cap și muzica din club a părut că dispăre în fundal. Atunci mi-am dat seama că nimeni, nici măcar o persoană de acolo, nu se apropia de zona asta. Toată lumea stătea la mare distanță de separeu.

Luc a scos un sunet abia distinct.

— Te deranjează faptul că ești în preajma unui luxen așa, departe de ochii lumii? Te sperie?

— Nu. Nu mă sperie.

Nu era chiar adevărat, pentru că, hai, nu făceam eu parte din gașca Urâm Toți Luxenii, care făcea scandal în toate orașele, mici sau mari, dar ei erau totuși de speriat. Însemna că n-ai pic de rațiune dacă nu ți-era puțin teamă de ei. Uciseseră milioane de oameni. Poate că tipul ăsta nu, dar nu purtau Dezactivatoare. Puteau să mă ucidă înainte să înțeleg ce se întâmplă.

Dar dorința de a demonstra că nu îmi pasă dacă sunt sau nu luxeni era foarte puternică. Actele mele de identitate nu erau reale. Nu scria acolo adresa și numele meu real. Dacă i le-aș arăta, nu m-aș pune în pericol. Am pus paharul pe masă și am scos actele din fanta îngustă.

— Poftim, am ciripit eu, încercând să-mi fac o voce cât mai senină.

Luc a ridicat mâna de pe spatele canapelei și mi-a luat cartea de identitate. Când a luat-o, mi-a atins ușor mâna. Energia electrică a pârâit și mi-a zguduit puțin brațul. Am tras aer în piept și mi-am retras mâna.

Zâmbetul lui s-a mai lărgit puțin, iar mie mi s-a strâns stomacul. O făcuse intenționat? Mă curentase? Și-a coborât iar genele.

— Nola Peters?

— Da. Așa mă cheamă.

Nu mă chema așa deloc. Era o combinație între două orașe pe care nu le vizitasem niciodată: New Orleans și St. Petersburg.

— Aici zice că ai 22 de ani. A lăsat mâna jos și s-a uitat la mine, adăugând: N-ai 22 de ani. Pun pariu că n-ai nici 17.

Am inspirat adânc, pe nas. Nu aveam „nici” 17! Peste șase luni împlineam 18 ani.

— Știi ceva, nici tu nu pari să ai 21 de ani!

— Aparențele pot fi înșelătoare.

A învățat cartea de identitate pe degete, întorcând-o de pe o parte pe alta.

— Am față de copil.

— Mă îndoiesc.

— Îmi place să cred că voi îmbătrâni frumos. Lumea o să creadă că am descoperit fântâna tinereții.

— OK, am spus eu, scoțând cu greu cuvântul. Uite, nu mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, așa că trebuie să plec. Mă duc s-o caut pe prietena mea...

— Prietena ta e ocupată, știi tu, cu distracția.

Surâsul lui s-a transformat într-un zâmbet obraznic, care mi s-ar fi părut atrăgător dacă nu mi-ar fi venit să-i dau un pumn în nas.

— Spre deosebire de tine. Tu *nu* te distrezi.

— Așa e. Nu mă distrez.

Mi-am apropiat pleoapele și mi-am stăpânit instinctul primar de a-i arunca apa în față.

— De fapt, încercam să fiu politicoasă...

— Desuet! a murmurat el.

O, Doamne, tipul ăsta o să mă facă să o iau razna!

— Momentul adevărului? Chiar nu mai vreau să rămân în preajma ta nicio secundă. M-am pregătit să mă ridic, completând: Ești un nesimțit și nici nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. Hai pa, bossule!

— Dar eu știu cine ești.

A făcut o pauză.

— Știu cine ești cu adevărat, Evelyn.